

Nářez

Doprovodil jsem Světlanu až domů. Dlouho jsme ještě stáli před domovními dveřmi a povídali si o všem možném, jak se nám ani nechtělo ty naše ruce rozplést.

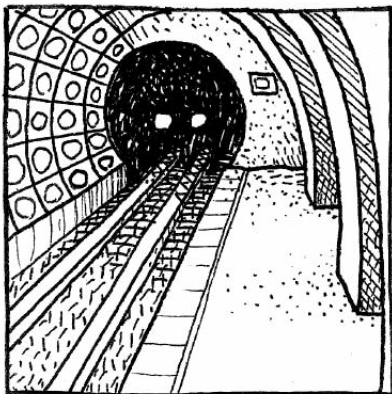
Nakonec Světlana řekla: „Mně strašně líto, ale k nam už nejde jít.“

„Neboj, já se o sebe postarám,“ řekl jsem a taky jsem tomu v té chvíli věřil. Nechtěl jsem vypadat jako chudinka, o kterého se musí postarat *jeho holka*. Pustil jsem Světlaninu ruku a ve vteřině jsem se odhodlal a vlepil jí pusy. Ona to nečekala a zrovna se otočila, takže moje pusa jí sklouzla po uchu někam do těch jemných světlých vlasů.

Ale byla to *opravdická pusa!!!* Což bylo super.

Světlana nic neřekla, jen se strašně začervenala a byla pryč.

Když za ní zabouchly domovní dveře, zůstal jsem stát před domem a koukal jsem nahoru. Pátral jsem, kde je její okno. Co zrovna dělá? Sundává si kabát, ukrajinsky brebentí s mámou

nebo s tátou... Je ve svém pokoji a třeba na mě taky pořád myslí... Na celý to *naše* odpoledne.

A jo, byl jsem *šťastný*. Mám holku. Navíc je to Světlana, která je úplně nejlepší a nejchytřejší ze všech holek, co znám.

Dost dlouho jsem ještě popocházel po chodníku a bloudil v těch růžových snových krajinách, než se do mě dala zima. Celý jsem se rozklepal a uvědomil jsem si, že ve skutečnosti jsem v průšvihů. Absolutně jsem nevěděl, jak a kde se dá v Praze přežít noc. Na nádraží? V tramvaji? V metru? Metro se mi zdálo nejlepší, je tam nejmíc teplo a dá se jezdit sem a tam až do půlnoci. Potom... potom se uvidí.

Doklusal jsem k nejbližší stanici a spustil jsem se dolů. Ve vagonu bylo světlo a lidi. Vyndal jsem mobil a dokola jsem hrál hry, přitom jsem dychtivě čekal, jestli Světlana nenapíše. Třeba jako: *Bylo to bezva*. Nebo: *Dobrou noc, Longu*. Ale zatím nic.

Na konečné jsem vystoupil a počkal na vlak zpátky. Výstupní stanice, nástupní stanice. A tak pořád dokola. Když už mě hry a čekání přestaly bavit, pozoroval jsem lidi. Čas utíkal pomalu, zbývala spousta hodin. Občas jsem přestoupil z trasy A na trasu B a odtud zas na C, abych se nějak zabavil. K půlnoci lidí v metru ubývalo, někdy jsem měl i celý vagon sám pro sebe. Potom jsem asi usnul nebo co, protože když jsem zas otevřel oči, stálo nade mnou pět velkých starších kluků v kožených bundách a s oholenýma hlavama a sledovali mě.

Žaludek se mi sevřel hrůzou.

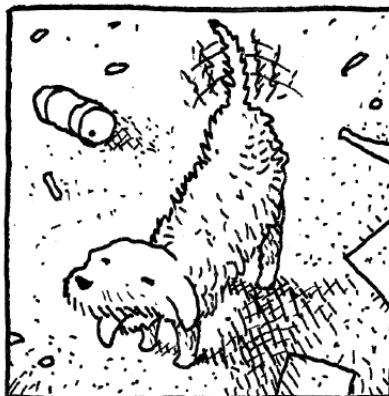
V téhle zemi ví každý, kdo jsou *skini*. Holé lebky. *Neonacisti*.

Je úplně jedno, jestli si doopravdy myslí, že svět má být jen pro *bílý lidi*, nebo si jen tak hrajou. Vietnamci bílí nejsou. Takže jejich program je *nenávidět Vietnamce*.

V hlavě mi naskočilo asi tak tisíc historek z novin a televize,

Žaludek se mi sevřel hrůzou.

jak holé lebky zmlátily Vietnamce nebo cikány nebo černochoy. Jak některé lidi umlátili skoro k smrti. Jak hodili zápalnou láhev do baráku k nějaké malé cikánské holčičce, co málem uhořela. Vybavil jsem si její spálený obličej bez vlasů. Vybavil jsem si fotky těch kluků, co jí to udělali. Všechno jsem znal z internetu.

Jenže když jsem si to tenkrát prohlížel, nevěděl jsem, že se to může stát i *mně*.

„Tady ten blondatej smrad chce asi bejt bílej,“ řekl nejtlustší. „Koukněte na ty jeho vlasy!“

Ostatní se odporně zachechtali.

„Jenže to mu nepomůže,“ pokračoval tlustoch a zíral na mě rybíma očima. „To by mu nejdřív musel vyblednout ksicht.“

Zoufale jsem se rozhlédl, jestli tohle někdo vidí. Jestli mi někdo přijde na pomoc. Naproti mně dvě dospělé holky zkoumaly špičky svých bot. Plešatý chlap v rohu vagonu usilovně pozoroval ubíhající tmu za oknem.

Vlak zastavil. Popadli mě a vyvlekli ven.

Počkali, až se dveře zavrou a vlak odsviští. Pak se na mě vrhli.

Už moc nevím, jak to bylo, jestli mě nejdřív mlátili nebo mi

šacovali kapsy. Pamatuju si jen, jak ležím na studené zemi a kopou do mě těžkýma botama jako do míče na hraní.

„Táhni do své džungle, hajzle žlutej.“

Pod obrovským kopancem mi vybuchla hlava a pak už nic nevím.

Probral mě obrovský smrad. Smrad nebo bolestivé pleskání do tváře, to si už nepamatuju přesně.

„Mladej, jukni na mě. Ták, pěkně se koukni...! Jak je ti? Můžeš vstát, chlapče?“

Nad sebou jsem viděl rozpitou tvář starého dědka, oteklou a s neholeným strništěm. Smrděl, ten dědek strašlivě smrděl.

„Jo... já vstanu... můžu,“ vypravil jsem ze sebe. Postavit se na nohy byl ale těžší úkol, než bych čekal. Přes obrovskou bolest jsem se dokázal akorát posadit.

Dědek mě chňapnul a odtáhnul mě ke stěně. Tam se na mě vrhlo něco měkkého a drsným jazykem mi to drhlo obličej. Chabě jsem mávl rukou, abych se bránil.

„To je Baruška, mladej! Ona ti to pěkně vydezinfikuje, jen ji nech, frajerku.“

Baruška byl pejsek. Chlupatý jezevčík. Taky smrděl, ale byl milý, skákal po mně a láskyplně mě olizoval. Hlavně na čele, kde

to strašně pánilo. Když jsem si na to místo sáhl, ruku jsem měl od krve.

Dědek odněkud vytáhl špinavý hadr a flašku s vodou.

„Lokni si, kamaráde, udělá ti to dobře.“

Ve flašce nebyla voda, ale nějaký alkohol, protože když jsem se napil, pánilo mě to v krku tak, že jsem se rozkašlal. Dědek mi šmudlal špinavým hadrem po čele.

„Aspoň tě trochu utřu,“ říkal. „Tu máš deku, zahřej se. Bude ti líp.“

Zabalil mě do nějakého hadru. Líp mi nebylo. Místa, kam mě kopali, příšerně bolela a chtělo se mi zvracet.

„No nekoukej, kamaráde. To víš, moc toho nemám, život je těžkej. Ale aspoň něco. Je smutný nemít nic a nikoho... Ty přece někoho máš, ne?“

„Jo...“ Hlava se mi točila jako na kolotoči.

„Máš rodiče, ne?“

„Mámu.“

„Jenom mámu? Tátu nemáš?“

„Ne,“ řekl jsem divným vysokým hlasem. „Budu muset jít.“

Sebral jsem všechny síly, vyštrachal jsem se z těch hadrů a postavil jsem se.

„Tak běž. Rovnou domů, milánku. My s Baruškou to tady už vohlídáme. Vid...?“

Pozorný pejsek zaslechl svoje jméno, skočil dědkovi do klína a zuřivě mu olizoval obličej. Jasně, miloval ho. Nikoho jiného neměl.

Odlepil jsem se od stěny a vrávoravě jsem odcházel. Ještě jsem se po nich otočil. Viděl jsem, jak dědek Barušce láskyplně drbe kožich a něco jí mumlá do ucha.